som kun Øvrigheden — efter Mandens Begæring — kan fratage hende, hvis hun misbruger den. Hun faar tillige en Ret til efter Sæd og Skik at forestaa Husholdningen, og et Krav paa at faa overladt de nødvendige Pengemidler hertil.

At hun ikke opnaar disse Rettigheder uden tilsvarende Forpligtelser, er vel klart. Hun kommer i Fremtiden til sammen med Manden at hæfte for Husholdningsgælden, omend man dog har forsøgt at begrænse denne hendes Hæftelse noget.

Foruden Ret til Midler til Husholdningens Førelse faar hun Ret til Penge til sit personlige Behov. Denne Pengeydelse er ikke sat til nogen procentisk Andel af Indtægterne, idet man har anset det for uheldigt at fastsætte den samme Procent for alle Indtægter, men den skal — ligesom Husholdningspengene — afpasses efter Ægtefællernes hele Stilling og Vilkaar.

I Forholdet til Børnene bliver Ægtefællerne fuldkomment ligestillede. Den afgørende Stemme, som Faderen endnu — i Tilfælde af Uenighed — har, bortfalder; denne den mest skrigende og ægteskabsødelæggende Uretfærdighed i nugældende Retspraksis afskaffes, og for Fremtiden henviser man uenige Ægtefæller til en Øvrighedsafgørelse, enten saaledes, at de kan faa en Afgørelse af den foreliggende Tvist, eller saaledes, at Afgørelsesretten — ogsaa for Fremtiden — over det omstridte Barn tillægges den ene Ægtefælle. Øvrigheden skal dog kun kunne ulejliges med Sager af større Vigtighed, hvor det virkelig drejer sig om Barnets eller Ægtefællens Velfærd. Ingen tror forøvrigt, at Forældre ofte vil benytte denne Udvej, men man anser det for en fortræffelig Sikkerhedsventil, at en saadan Udvej findes, en Udvej af en ganske anden moralsk Værdi end den nugældende, hvor begge Ægtefæller véd, at Faderens Stemme blivre den afgørende.

Er det hidtil ikke *ofte* sket, at Domstolene har maattet-række Haand til Faderens uretfærdige Afgørelser, saa ved ingen, *hvor ofte* Fædre i det daglige Liv har misbrugt deres Overmagt.

Af alle det gamle Systems urimelige Bestemmelser har ingen voldt mig større Glæde at være med til at afskaffe end denne.

Til Trods for de Indgreb Lovene af 1880 og 99 har gjort i Mandens Eneraadighed over Formuen, har man indtil det sidste søgt at opretholde Fiktionen om et Fælleseje. Man fjerner nu de sidste Rester fra dette mere og mere forladte Puppehylster og gaar over til et nyt Formuesystem — et Gifteejesystem —, som vel bevarer et vist reelt Fællesskab, men dog lader hver Ægtefælle raade over sit Selverhverv, over alt, hvad den ejer ved Ægteskabets Indgaaelse eller senere erhverver ved Arv eller Gave. Fællesskabet viser sig bl. a. ved en Fællesraaden over saadanne faste Ejendomme, der er af Betydning for den anden Ægtefælle, samt over Indboet i det fælles Hjem. Endvidere understreger Udkastet stærkt den moralske Forpligtelse, den ene Ægtefælle har overfor den anden, til at administrere Formuen med Familiens Tarv for Øje, ligesom de begge overfor hinanden har en Oplysningspligt om deres Indtægter, en Oplysningspligt, der jo har stor Betydning ved Bedømmelsen af deres Tilskudspligt.

Med Hensyn til Gælden ordnes Forholdet for Fremtiden saaledes, at hver Ægtefælle hæfter med sin Formue for sine egne Forpligtelser, med Undtagelse af Husholdningsgælden, for hvilken de begge hæfter.

Det ny Formuesystem vil i Modsætning til det nuværende, der faktisk gør den ikke selverhvervende eller særejende Hustru formueretlig umyndig (endogsaa i den Grad, at de Indtægter, hun maatte kunne have af en selvstændig Virksomhed, der væsentlig grunder sig paa Fællesboets Midler, Midler, der maaske er indførte af hende, gaar ind under Mandens Raadighed), i langt større Udstrækning gøre det muligt for Hustruerne at drive selvstændigt Erhverv og gøre det muligt for Ægtefællerne, der nu bliver to formueretligt adskilte Personer, at kontrahere med hinanden som andre Forretningsfolk. Naturligvis maa dog Loven til Tredjemands Beskyttelse sætte Grænser for Ægtefællernes Formuetransaktioner, navnlig for saadanne, som i Virkeligheden er Gaver (dog ikke almindelige Lejlighedsgaver).

Da det i Regelen er Manden, der har Indtægterne, og Hustruen, der gør Arbejdet i Hjemmet, vil man se, at det bliver paa hans Konto — uden hans Raadighed —, at de eventuelle *Opsparinger* vil findes. Dette vil i mange Tilfælde være en uretfærdig Fordeling, — Hustruen vil ofte have en lige saa stor Andel i dem som han —, og man har anstrengt sig for at finde en lempelig Form for en Deling af disse Opsparinger, mens Ægteskabet bestaar. Imidlertid har dette været forbundet med saa store praktiske Vanskeligheder, saa at man har maattet nøjes med at „tillade" den „opsparende" Ægtefælle ret formløst — uden Ægtepagts Form — at overføre indtil Halvdelen af Opsparingerne til den anden Ægtefælle.

At der ligesom ved det nuværende Fælleseje skal finde en *Ligedeling* af Formuen Sted ved Ægteskabets Opløsning (ved Død eller Skilsmisse), siger sig selv.

Trods det nye Systems Indføring af den delte Raadighed har man bevaret Adgangen til *Bosondring,* hvis den ene Ægtefælle vanrøgter sine — egne — økonomiske Anliggender.

Adgangen til at sidde i *uskiftet Bo* bliver for Fremtiden ens for Mand og Hustru.

Det er Kommissionens Forslag, at Loven skal træde i Kraft for alle Ægteskaber, dog saaledes, at den Formuemasse, der inden Lovens Ikrafttræden allerede er under den ene Ægtefælles Raadighed, skal forblive der.

For de Hustruer — og Mænd —, der ønsker at leve deres økonomiske Liv efter det gamle Systems Melodi, anviser Loven den Udvej at overlade Formuen til den anden Ægtefælles Bestyrelse.

Det er min Overbevisning, at Lovudkastet byder Hustruerne alle de Fremskridt, som de paa Livets nuværende Udviklingstrin billigvis kan gøre Krav paa.

Jeg tror, det har været de kvindelige Medlemmer, der blev tilforordnede den skandinaviske Familieretskommission, en ublandet Glæde at deltage i Arbejdet, fordi vi hos de mandlige Jurister har mødt en saa dyb Forstaaelse af Kvindernes specielle Krav.

Maatte nu Kvinderne vise Interesse for Arbejdet! *Estrid Hein.*

Januar 1919.

Sygeplejerske-Standen.

—o—

De sidste Aars Begivenheder har bragt Samfundet — ude og hjemme — i en uhyre Gæld til Sygeplejerskestanden. Sygeplejersker i